

[Henry Christensen.]

lejlighed — er, at han sætter regeringen i en sådan magtposition, at den simpelt hen afviser eller ikke behøver at realitetsforhandle en række vigtige sager her i tinget med repræsentanter for den anden halvdel af den danske befolkning. Denne kritik burde veje tungt til i den højtærede Grønlandsministers overvejelser. Det er altså det, vi oplever et eksempel på ved behandlingen af lovforslaget om posttaksterne, en helt meningsløs og urimelig situation.

Vi har fra partiets side erklæret os villige til at drøfte disse ting på fornuftig vis på et realistisk grundlag. Det kunne vel i høj grad have været rimeligt at spørge, om det pludselig kan være fornuftigt at tage denne etat og sige: her bedømmer vi det ene område for sig og det andet for sig, således som man gør, når man forlanger postvæsenet vurderet for sig og telegrafvæsenet for sig, medens man, da man behandlede statsbanelovsforslaget, argumenterede på modsat måde: at man måtte vurdere det hele i sammenhæng. Det kunne godt have været drøftet; hvis man gik ind på at acceptere, at der inden for postområdet kunne være en vis rimelighed i visse takstrevisioner, kunne man også godt have drøftet, hvordan de så skulle være.

Vi havde netop den situation for mindre end et år siden, at vi pillede en del af taksterne ud og forhøjede dem, men lod andre takster forblive uændrede. Man vedtog dengang et forlig i det høje ting, ved hvilket man enedes om, hvordan situationen skulle være for 1962-63 og 1963-64, men endnu inden anden del af dette forligs resultater skal føres ud i livet, kommer man og vil have yderligere forhøjelser af taksterne, for så vidt angår avisporto, ugebladsporto o. s. v. Det er ikke sådan, at de beløb, der bringes ind i statskassen gennem disse takstforhøjelser, er særlig imponerende. Det er beløb af en så beskeden størrelse, at havde man villet vise respekt for den trufne aftale og en smule smidighed og forhandlingsvilje, havde ministeren for offentlige arbejder måske haft mulighed for at forhandle sig til en bredere tilslutning.

Men den højtærede Grønlandsminister har sat ministeren for offentlige arbejder i den situation, at sidstnævnte altså ikke behøver at tage den slags hensyn. Hvor-

vidt dette er fornuftigt, er det meget vanskeligt at sige. Vi fik jo forhøjet en del af avisportosatserne, således at disse for nogles vedkommende efter 1. april vil være mere end 100 pct. højere end for godt et års tid siden, så det havde vel været rimeligt, om man havde vist mere mådehold over for avisporto, end man gør nu.

Jeg skal ikke gå ind i nogen dyb diskussion om rationaliseringsproblemet — vi har jo fået en redegørelse for de rationaliseringer, der er gennemført. Nogle af disse kan man nok karakterisere som åbenbart fornuftige og rigtige, men mange af dem er jo bare udtryk for, at postvæsenet har indskrænket sin service over for publikum. Man har strøget nogle omdelinger, man lukker tidligere o. s. v., og det kan man jo godt kalde rationalisering, men det er en rationalisering, som betyder en tilsvarende forringet service over for det publikum, som det er postvæsenets opgave at betjene.

I tilslutning til drøftelsen ved første behandling er der et punkt, jeg gerne vil henlede opmærksomheden på, nemlig den stærke belastning, som hviler på en række postkontorer ude omkring i landet på grund af de særlig store postomdelinger, der skyldes de mange feriesteder. Det er måske et af de punkter, hvor der er størst basis for en mere centraliseret uddeling, således at det ikke blev nødvendigt at samle så meget ekstramandskab op, for at man kan komme ud til hvert eneste sommerhus. Jeg har haft lejlighed til at nævne dette for den højtærede minister tidligere, men jeg ved ikke, om han har taget det op til nærmere overvejelse. Jeg tror, her var noget at indvinde, for en stor del af denne ekstra arbejdskraft er netop den kostbareste.

Jeg synes, det ville have været fornuftigt, om man var gået noget nærmere ind på en drøftelse af de henvendelser, kioskejerne gentagne gange har rettet til os, og jeg forstår ikke det ærede medlem hr. Poul Nilssons argumentation: at fordi han havde fået sådanne henvendelser tidligere, gjorde de ikke noget indtryk. Det kunne jo være, de skulle have gjort indtryk på det ærede medlem hr. Poul Nilsson for længst, hvis begrundelsen i øvrigt var rimelig. Det forekommer mig egentlig, at det materiale og den dokumentation, der er givet over os,